

מסורת הש"ס

(א) לפי כו' (ב) (פס' ד"ה קמ"ג)

הגהות הב"ח
(א) נ"ב' סיפא לנלי
ארישא כ"ל וכן בסמוך:
(ב) ס"ס לא לריבא דאע"ב
דאמר ק"י:

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט
גר מצוה

נח א טוסי' א"ת ס"י ספ
ספ"ד:
נב ב מ"י פ"ר מהל'
עירובין הלכ' כ
טוסי' שם ספ"ד א:
ג מ"י שם הלכ' ד
טוסי' שם ספ"ד:

רבינו הגנאל

והא מוסריש הכי
(א) בחיצונה, דהיא ואין
שנים שעירבו נותנין
רשות לשנים שלא עירבו,
והדר חד מינייהו ובטל
ליה לחבריה, מהו דמסיק
נישתייהו ליה, קמ"ל: [דאין]
שנים שלא עירבו נותנים
רשותם לשנים שלא
עירבו, ואע"פ דאמר ליה
ק"י על מנת להקנות,
כאט מיניה אביי מרבה
המשה ששורין בחצר
אחת ושבת אחד מהם
ולא עירב כשהוא מבטל
צריך לבטל רשות לכל
אחד ואחר אי לא,
א"ל צריך לבטל רשות
לכל אחד ואחד, איתבייה
אחרי שלא עירב נותן
רשותו לאחר שירב,
הכי דמי, אי ליכא
אחריני בהדי מין מערב,
דקתני לאחר שעירב, אלא
פשיטא דאיכא אחרינא
ועירב בהדיא ובתרי הכי
פ"ת, ואקשינן אימא סיפא
אבל אין אחד שיעירב
נותן רשותו לאחר שלא
עירב, ואי איתו דעירב
בהדיא (מתוך): ויהשתא
ליכא אחרינא בהדיא אפ"ה
לא, אלא פשיטא דאיתיה
ואסר עליה, ומדסיפא
איתיה רישא גמי איתיה,
ורחי (רבא) [רבא] מדי
אירא סיפא איתיה רישא
ליתיה, תדע רבעין לכל
חד וחד, דקתני סיפא
דרישא ושנים שלא עירבו
נותנין רשותן לשנים
שעירבו (מאי לאון) שנים
משום, ש"מ בעינן ביטול
רשות לכל אחד ואחד,
ודחי אביי מאי לשנים
דקתני אחד (לשנים)
הכי (משנים), ואקשינן אי
הכי ליתני לאחר שעירב
או לאחר שלא עירב
דמשמע דאיכא אחריני
בהדיא ואפי' הכי בחד
סני ליה, אלא מדלא קתני
הכי אלא קתני לשנים
שעירבו, לשנים שעירבו
פשיטא הוא שמעין מינה
רבעין ביטול לכל חד
וחד, ונדרחא אביי בקושיא,
ס"י לאה מתניתא פסיקא
מיסקה פשיטא היא, בעא
מיניה רבא מרב נחמן
יורש מהו שיבטל רשות.

(א) פ"ר נב"הא לקמן דף ס'.

ליגור. דאי מבטלי אינהו ליחד אהו למימר נמי יחד מבטל לשנים:
ואין נותנין רשות למי לי. הא תנא ליה היו שנים אופקין זה על זה:
לא לריבא. משנה ימירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי ק"י על
מנת להקנות והדר איהו ובטל לחבריה לא משתרי האי כהנה דמהו

ליגור דילמא אתי לבטולי להו קמ"ל: ואין
נותנין רשות: למה לי לא צריכא א"ף על גב
דאמר ליה ק"י על מנת להקנות בעא
מיניה אביי מרבה חמשה ששורין בחצר
אחת ושבת אחד מהן ולא עירב כשהוא
מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד
או לא א"ל א"ל צריך לבטל לכל אחד ואחד
איתבייה: אחד שלא עירב נותן רשותו
לאחר שעירב שנים שעירבו נותנין רשותן
לאחר שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין
רשותן לשנים שעירבו או לאחר שלא עירב
אבל לא אחד שעירב נותן רשותו לאחר
שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן
לשנים שלא עירבו ואין שנים שלא עירבו
נותנין רשותן לשנים שלא עירבו קתני
מידת רישא אחד שלא עירב נותן רשותו
לאחר שעירב ה"ד אי דליכא אחרינא
בהדיא בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא
אחרינא בהדיא וקתני לאחר שעירב ורבה
הכא במאי עסקינן דהוה ומית אי דהוה
ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב
נותן רשותו לאחר שלא עירב ואי דהוה
ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה
ומדסיפא איתיה רישא גמי איתיה מדי
אירא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע
דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו
נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין
לאחר לא ואביי אמר מאי לב' לאחר מב'
אי הכי ליתני לאחר שעירב או לאחר שלא
עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו
לאחר שעירב לאביי דאיתיה קמ"ל דאין
צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה
דהוה ומית ולא גזור וימנין דאיתיה ושנים
שעירבו נותנין רשותן לאחר שלא עירב
פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה
קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים
שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (א) רישא

בעא מיניה אביי מרבה כו'. לא שמיע ליה כרימא דלעיל דקוף
פ"ר (דף כו'): כשהוא מבטל רשותו אין צריך לבטל לכל אחד
ומשמע המס דפלוניתא היא דר"א ורבנן והוא כרימא כרימא ואין
לומר דלרבנן מיעביא ליה ופשט ליה דלרץ לבטל דאם כן מאי
פריך מכרימא דנמקון:

הכא במאי עסקינן דהוה ומית.
פירש רש"י דעל כרחק דרבה
נשיירא שחמיה נבקעה והקפיה
חצר ונטו זה איש אהלו מוקף לה
דמי מת אין לירשיו שם כלום דאי
נחצר ממס איכא יורשין ויכין דאילו
הוא אנוהון קיים הוה אסר אינהו נמי
אסרי ונחמס דחק דאין היורש אסר
אלא א"כ הולך לדור שם דלעיל כ"י
מי שהוציאוהו (דף מו). פסקינן
כר"ש דמנן לקמן פרק כ"ד משתמפין
(דף סו). ר"ש אומר אפי' הניח
את ביתו והולך לשנות אלל במו בלחות
העיר אינו אסר אסר שכנר הסיה מלבו
ומיחו אי בעו לאוקומי כר"מ דאמר
כשהולך לשנות בעיר אחרת א' נכרי
ואחד ישראל אסר וקאמרין נמי
לקמן בפירקין (דף פב): בית התנן ובית
הבקר ובית העצים ובית האולרות
הרי זה אסר עליו צריך לאוקומי
נשיירא שחמיה נבקעה א"כ כגון
שזה עצמו שעירב הוא יורש:
יורש מהו שיבטל. בשלל עירב
האב מיירי דפ"י בקונט' דאם עירב
האב תני לקמן (פמ"ד כ') א' מבני חצר
שמת והניח רשותו לאחר מן השות
משחמיה אינו אסר ואיירי כגון שגל
היורש לדור שם נשבת דאם לא כן
לא בעי ביטול דהוה כמו בית התנן
ובית הבקר דלא אסר כדאמר רבי
יהודה לקמן בפירקין (עכ"ל): דאילו אסר
אלל מקום דירה ור"ש דפסיק פרק מי
דאפילו הולך לשנות אלל במו בלחות
העיר אינו אסר אסר ומיחו אס היה
היורש דר בלחות חצר שמת אס היה
אסר להם בית אפי' כשירש נשבת
אע"פ שלל כל לדור שם אפילו
עירב עם חבירו ענבר שמת אפילו
הכי בעי ביטול ולא מהני
עירובן לגבי אותה חצר שירש
נשבת

ליגור דלמא אתי לבטולי להו
קמ"ל או לאחר שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמקצתן
עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כרי שלא
תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחר שלא
עירב לאביי תנא סיפא לגלויי רישא לרבה איירי דתנא רישא תנא גמי
סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי
לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל
כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא
עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (א) לא צריכא דאמר
ק"י על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות
היכא

לכ"י תנא הך סיפא. דלא אינטרין דהא פשיטא דאיכא חד דלא בעיל ליה רשותיה אלל להכי תנייה לאשמועינן דטלה מתניתא
דדאיתנהו לתרייהו המערבין עסקינן
רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר לחבריה: איירי דתנא רישא. אחד שלל עירב נותן רשותו לאחר שעירב תנא הך סיפא
דאיפסא לא ובעולם רישא וסיפא דדאיתנהו: הא וכו' למה לי. פשיטא דאסרי אהדדי: הכי גרסין כיון
דבעידנא דבטיל לכו הך כו'. ולעיל (פ' פרישנא לה: ק"י על מנת להקנות. ממשנה ימירה נפקא לן דאי לאו הכי לא
אינטרין למתניהו ולעיל (דף לא נריבא) פרישנא לה: יורש. ששבת אפי' ולא עירב ומת נשבת ולא בעיל רשותו מהו שיבטל היורש:
היכא

